

Апокаліпсична картина в Києві

Автор:

Іван Нечуй-Левицький

Апокаліпсична картина в Києві

Іван Семенович Нечуй-Левицький

Іван Нечуй-Левицький

Апокаліпсична картина в Києві

Апокаліпсична картина в Києві

Саме на покрову ввечері в дев'ятій годині сиджу я край вікна й п'ю чай. Коли чую, по Владимирській вулиці загуркотіли вози пожежної команди. Гуркіт був такий здоровий, що аж поміст двигтів під ногами. В темному вікні блискали й миготіли мідні лиснючі каски на головах пожежних, котрі стояли рядками зверху на платформах, де лисніли сикавки й усякова снасть для гасіння пожежі. Платформи з барилами й людьми катали, мов навіжені, швидше, ніж це буває звичайно. Очевидячки, трапилась пожежа здорова й раптом, несподівано. Неначе уся вулиця аж гриміла й торохтіла, так що мої вуха ледве видержували.

Вбігає в мою горницю сусід-пожилець і каже, що на Подолі в гавані зайнялись сажні деревні в довгих складах, а може, й склади дощок.

– От вийдіть та подивіться, бо з Андріївської гори, де стирчить Андріївський собор, видно пожежу, як на долоні.

Я хапком натяг на себе пальто й вибіг на вулицю саме проти Десятинної церкви, де було в той час моє житло. Я поспішаю по вулиці, що спускається до Андріївського собору. І через кілька хвилин я вийшов до місця, де починається Андріївський спуск, та з дива й спинився. Передо мною з'явилась така препошна картина, котра нагадала мені «Останній день Помпеї» відомого маляра-художника Брюллова.

Я підвів очі вгору. Уся половина неба на північ над Подолом була червоняста, неначе розпечена червона мідь. Небо було тоді вкрите густими хмарами. Червоний, неначе кров'яний одлиск йшов по хмарах, і густий покривець з хмар неначе світився наскрізь, неначе зайнялося півнеба й падало без полум'я. А на цьому червоному, ніби мідному, по спеченому в огні полотнищі, саме посеред його, була ніби намальована Андріївська церква з п'ятьма банями, стуленими з тонких колонок. Здалеки, спершу, мені здавалась церква темна, аж чорна, ніби на жевріючому полі картини був намальований чорний силует собору, що ніби висів високо в небі. Але я наблизивсь трохи до собору й почав придивлятися, милуючись цією картиною, що рідко на віку доводиться бачити.

От Трехсвятительської та Владимирської вулиць з електричних ліхтарів та з вікон домів сипався маленький тихий електричний світ і обсипав усю церкву, ніби світ од місяця, що зайшов за хмари. Собор було видко увесь в якомусь чудному, фантастичному світі, було знать навіть тонкі, сливе стулені докупи доладні колонки на банях, на вуглах самого будування корпусу собору; було примітне навіть капітелі на колонках і вікна. Собор неначе злипався докупи з високими чавунними сходами й поренчатами по їх, що піднімались вгору до плацу – цвинтаря; зливався докупи, мов одно суцільне будування, з домом на два стажі, над котрим, замість стелі, був цвинтар собору. Усе це забудування здавалося суцільним, і через те самий собор здавався вищим удвое, високим, величним і надзвичайно легким на червонястому полі картини, котрим була сливе половина палаючого обрію.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/nechuy-levic-kiy_-van/apokal-psichna-kartina-v-ki-v

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)